

JUSTITSMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 11. marts 2008
Kontor: Politikontoret
Sagsnr.: 2008-150-0559
Dok.: ANS42522

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 213 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 18. januar 2008.

Lene Espersen

/

Lene Volke Roesen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 213 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Hvad skyldes det helt præcis, at en sag om angivelig politivold i forbindelse med fodboldkampen FCK-Malmö FF (jf. DR-udsendelsen DR-søndag den 13/1-08) - hvor der oven i købet foreligger fotodokumentation - skal afvente to års sagsbehandling hos Statsadvokaten, når en normal voldssag typisk afklares på ca. fire måneder?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet følgende udtalelse fra Rigsadvokaten, hvortil der henvises:

”1. Med hensyn til forløbet af undersøgelsen af sagen vedrørende fodboldkampen mellem FCK og Malmø FF den 28. april 2005 i Parken har Statsadvokaten for København og Bornholm oplyst følgende:

”I et brev af 31. maj 2005 indgav advokat Åge Kramp på vegne af 26 navngivne svenske tilskuer klage over politiets adfærd i forbindelse med kampen. Klagen var betegnet som en foreløbig klage, og advokat Åge Kramp har ved senere henvendelser suppleret klagen og i et brev af 20. oktober 2005 præciseret og opsummeret klagen.

På baggrund af advokat Åge Kramps klage blev sagen i slutningen af juni 2005 overgivet til efterforskning hos Rigspolitiet, Rejseholdet, der yder bistand til statsadvokaten navnlig i sager, hvor der - som i den foreliggende - må forventes at blive tale om en omfattende efterforskning med et betydeligt antal afhøringer.

I løbet af efteråret 2005 blev rammerne for Rejseholdets efterforskning drøftet med statsadvokaturen, og i slutningen af 2005 indledtes afhøringer af de kontrollører i Parken, der måtte forventes at kunne bidrage med oplysninger til sagen. Der blev afhørt i alt 26 kontrollører.

Sideløbende hermed blev der rettet henvendelse til de svenske myndigheder med anmodning om bistand til at foretage afhøringer i Sverige. I starten af 2006 blev afhøringerne herefter påbegyndt i Malmø, hvor der blev afhørt i alt 37 personer. Herudover blev der i januar – april 2006 afhørt yderligere 16 svenskere i Danmark.

Der var ligeledes sideløbende indhentet oplysninger fra Københavns Politi bl.a. med henblik på at identificere de implicerede polititjenestemænd. Der havde den pågældende aften været tre grupper civile polititjenestemænd til stede på D-tribunen, hvor de svenske tilskuere havde opholdt sig, og hvor urolighederne havde fundet sted. Opgaven var herefter at identificere de enkelte polititjenestemænd, der havde været impliceret i de episoder, som var beskrevet i advokat Kramps klage, og herunder hvilke polititjenestemænd der optrådte i det film- og billedmateriale, der foreligger i sagen.

Polititjenestemændenes advokat anmodede i januar 2006 om beskikkelse for samtlige polititjenestemænd, hvilket blev afvist af Københavns Byret i marts 2006. Efter dette tidspunkt beroede den videre behandling af sagen på drøftelser med advokaten om spørgsmålet om afhøring af hans klienter, uden at der var sket advokatbeskikkelse. Der blev herunder alene foretaget afhøring af én polititjenestemand, der ønskede at lade sig afhøre uden advokatbeskikkelse. I januar 2007 meddelte advokaten, at yderligere to polititjenestemænd kunne afhøres uden beskikkelse.

I februar og marts 2007 skete der via Københavns Politis ledelse identifikation af nogle af de implicerede polititjenestemænd. Det viste sig imidlertid ikke muligt at identificere alle de involverede, og denne identifikation er herefter sket løbende i forbindelse med afhøringerne af de identificerede polititjenestemænd. Det bemærkes, at der – når der var sket identifikation – løbende blev beskikket advokat for de pågældende, således at afhøringerne kunne gennemføres.

Rejseholdet foretog således i løbet af foråret og sommeren 2007 afhøringer af i alt 16 polititjenestemænd. De sidste afhøringer fandt sted i september 2007, hvorefter sagen blev færdiggjort hos Rejseholdet og sendt til statsadvokaturen i oktober 2007.

Sagen har herefter været under behandling i statsadvokaturen. Statsadvokaturens behandling består i at foretage en nøje gennemgang og beskrivelse af det samlede efterforskningsmateriale samt en

vurdering af materialet og de retlige spørgsmål, som sagen rejser.

Som det fremgår af det ovenfor anførte, skyldes den lange sagsbehandlingstid til dels sagens meget betydelige omfang og kompleksitet. Der er således foretaget ca. 100 afhøringer, og det har været nødvendigt nøje at gennemgå et stort fotomateriale og sammenholde dette med de oplysninger, der er fremkommet i forbindelse med afhøringerne af de involverede personer.

Det er i sagens natur ikke muligt at afgøre en sag som den foreliggende alene på grundlag af fotomaterialet. De personer, der optræder i fotomaterialet, skal identificeres og afhøres til sagen, og deres forklaringer skal knyttes til de informationer, der fremgår af billederne i sagen. Uanset at der har været tale om en større personkreds, har identifikationen i denne sag taget helt uforholdsmæssig lang tid, ligesom sagsbehandlingen også i øvrigt burde have været koncentreret på kortere tid.

Med hensyn til den sammenligning med den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i voldssager, der blev omtalt i DR-Søndag den 13. januar 2008, bemærkes indledningsvis, at jeg har forstået udsendelsen således, at der var tale om en sammenligning med sagsbehandlingstiden i sager vedrørende vold med politifolk som den forurettede part, dvs. sager vedrørende overtrædelse af straffelovens § 119.

Jeg er ikke umiddelbart bekendt med, at der foreligger statistiske oplysninger om sagsbehandlingstiden i den specifikke type af sager, og jeg har derfor ikke mulighed for nærmere at vurdere oplysningen om den gennemsnitlige sagsbehandlingstid. Jeg kan imidlertid bekræfte, at sager vedrørende straffelovens § 119 i mange tilfælde vil kunne behandles på meget kort tid, fordi der i almindelighed er tale om helt kortvarige, afgrænsede hændelsesforløb, hvor gerningsmanden – f.eks. en person, der slår ud efter en polititjenestemand under en anholdelse – i forvejen er i politiets varetægt og således er politiet bekendt, og hvor efterforskningen alene består i, at der umiddelbart i forlængelse af episoden gennemføres afhøring af gerningsmanden og den forurettede polititjenestemand.

Det er på den baggrund min opfattelse, at en sammenligning af sagsbehandlingstiden i sager vedrørende straffelovens § 119 med den foreliggende sag er helt uden saglig relevans, idet sagerne med hensyn til både omfanget af efterforskningen og behandlingsmåden er vidt forskellige.

Der er tale om en sammenligning mellem på den ene side den angiveligt gennemsnitlige sagsbehandlingstid for en sagstype med en erfaringsmæssig meget enkel efterforskning og på den anden side én konkret sag inden for politiklagenævnsordningen, som i omfang og kompleksitet adskiller sig væsentligt fra gennemsnittet. Det skal i den forbindelse nævnes, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for de ca. 340 sager, som denne statsadvokatur har afgjort i 2007, er på ca. 9 måneder.

Det skal samtidig understreges, at den tid, der indtil nu er gået med behandlingen af sagen vedrørende fodboldkampen i Parken den 28. april 2005, også efter min opfattelse har været uacceptabel lang, ligesom der også mere generelt er behov for en nedbringelse af den gennemsnitlige sagsbehandlingstid, jf. nærmere herom under mit bidrag til besvarelsen af spørgsmål nr. 214.”

2. Jeg kan henholde mig til det, som statsadvokaten har anført.

Jeg er således på den ene side enig med statsadvokaten i, at der er tale om en særlig sag, der i omfang og kompleksitet adskiller sig fra langt de fleste politiklagenævnsager, ligesom jeg skal fremhæve, at sagsbehandlingstiden i den konkrete sag ikke er udtryk for den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i politiklagenævnsager, heller ikke for så vidt angår Statsadvokaten for København, jf. nærmere nedenfor vedrørende spørgsmål nr. 215.

Jeg finder også, at en sammenligning med den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for f.eks. sager om overtrædelse af straffelovens § 119 må anses for misvisende, og jeg kan i den forbindelse henvide til det, som statsadvokaten har anført, jf. ovenfor.

På den anden side finder jeg ligesom statsadvokaten, at sagsbehandlingstiden i den konkrete sag har været uacceptabel lang. Det er således afgørende for den generelle tillid til politiklagenævnsordningen, at de enkelte sager behandles inden

for en rimelig tid, og dette kan – uanset de særlige forhold, der har gjort sig gældende, jf. ovenfor – ikke siges at være sket i den foreliggende sag.

Det er samtidig væsentligt at fremhæve, at der er iværksat en lang række initiativer med henblik på nedbringelse af sagsbehandlingstiden i politiklagenævnsager. Jeg henviser nærmere til det, der er anført nedenfor vedrørende besvarelsen af spørgsmål nr. 214.”